

Triumviratul unei acuzări

Blacks

Se adună peste secolii ale lumii începuturi
ce prin Universul tainic Nemurirea au cătat
de la o stătută clipă, mult pre grea în conținuturi,
până la prezentul care în trecut s-a dispersat.

Sub imperiul judecății un divan se desfășoară
și analizează dacă al lor sens a fost corect,
Dacă viața-n echilibru a dansat pe-a clipei sfoară,
ori a fost doar acrobatul doborât de-al lui afect.

Un triumvirat apare la prezidiul din înalturi
CHRONOS scutură din lanțuri și se-așază pe-al său tron,
În clepsidra-i însăși Clipa își ocupă taine caturi
și începe jeluirea sub al timpului nevrom.

Îl urmează îmbătrânită, fără lipsă de emfază,
NAȘTEREA ce poartă-n gânduri ale omenirii prunc.
La prezidiul judecății cu un scâncet se așază
cum mai ieri se așezase tainică pe-al lumii runc.

Într-o liniște deplină, ca un hoț în acțiune,
MOARTEA calcă spre prezidiu fără urmă, fără chip,
Două focuri de sub glugă, cu a lor ablațiune,
Judeca-vor Nemurirea din al vieții cenotip.

Un aprod ne dă de știre că a judecății sală
va dezbate cum de LUMEA în răspunsuri echivoc
s-a ferit de-angajamente, de a fi pe veci vasală
celui care a dorit-o doar o pradă în voloc.

Cu al dangătului clopot se ridică-n acuzare
cel care măsoară clipa și al veșniciei curs
TIMPUL, iată, ia cuvântul, acuzând cu disperare
că a Omenirii viață s-a dezis de-al lui parcurs.

- Cât de mare-i îndrăzneala de-a transcende peste veacuri
cu a gândului magie fără să îmi dea obol?
Cum a omenirii spiță e imună la atacuri
și-n oceanul deznădejdiei e un liniștit atol?

Cum de are îndrăzneala de-a gândi la nemurire,
Că-mi va depăși puterea și va toarce cum va ști
caierele de Lumină izvorâte din gândire

din care va face firul care nu se va sfârși?

NAȘTEREA se-ncurcă-n fuste și coboară diabolic
să-și susțină acuzarea ca și cum nimic n-a fost
când s-a desfășurat în perini și-a născut în mod simbolic
o Speranță agățată de al Omenirii rost.

- Cum de cea împricinată și-a permis cu-a sa voință
să renege la naștere ale ursitoarei gând
și pe-a timpului abscisă a învins prin iscusință
a destinului putere, fericirea câștigând?

Nu i-am dat acele daruri deschizând a mea larghețe
să consume măreția bogățiilor lumești?
Cum de a decis că-n viață doar din fapte să învețe
că a bogăției taină doar în suflet o găsești?

Se ridică din prezidiu, plină de-ntuneric, MOARTEA
Către Naștere se-ndreaptă și-o întrerupe imediat:
- Să mă ierți, tu, surioară că nu îți voi ține partea,
dar nici să te-acuz prea tare nu se cade cu bănat.

Știi că ne-am născut alături, în secunda fără viață
când a timpului zăloagă a deschis cel tainic semn
ce a despărțit în două viața cu al lui povață
și ne-a dat o simbioză ce-o trăim ca un consemn.!

Tu să fii dorită-n lume, iar au veșnic blestemată
Să deschizi speranța-n lume, eu să-mprăști tragedii.
În hotarele impuse Omenirea ferecată
să trăiască toată viața cu a fricii pandemii.

Mică e a ta urzeală când ai slobozit spre lume
ursitoarea cea perfidă ce le-a dat celestul har
de a crede că în viață bogăția dă un nume
ce pe drumul nemuririi le va fi ca un culoar.

Însă este poate timpul să remarc cu-a mea frustrare,
că i-ai dat și o speranță de-a gândi că va trăi
peste limita impusă de a mea administrare,
că în toate va învinge de n-ar ști a șovăi.

Iată cum a mea cădere o aduc azi la pricină
Voi să judecați tăria și al Omenirii foc
Ce mi-a provocat arsura prin religia creștină
afirmând că prin credință va fi ac l-al meu cojoc.

Acuzata se ridică dintre gratii nevăzute

ce s-au ridicat în timpuri pe un punct de Univers
Își prezintă apărarea cu-ale vorbelor lăute
Adevărul-n pledoarie se revarsă cu-al lui vers.

- Gravă este acuzarea ce mi-o oferiți drept hrană
cu care să-mi mistui foamea zilelor ce vor urma,
Ori să îmi reneg căldura și condiția umană
ca să vă opresc tirada și procesul a-l curma.

Voi mă acuzați că-n fire nu voi ține cont de-un capăt
ce Moartea îl va întinde ca o piedică-n destin,
că nu îmi ferec speranța cu a neputinței lacăt,
că îi pun în antiteza al meu rost briliant.

Noi purtăm al vieții sceptru ca un semn de răzvrătire
și nu acceptăm sfârșitul, așa cum e programat.
Prin copii noi trecem hatul și a Morții uneltire
ce încearcă să stopeze tot ce-n viață am creat.

Astfel, Moartea, ca și Timpul, trebuie să înțeleagă
că în bătaia fadă ce de veacuri o susțin
Au prins în voloc plevușca și a trupurilor nadă
dar nu au cules gândirea ce urmașii o dețin.

Azi mă acuzați că-n lume, calea dură am ales-o
și nu am găsit splendoarea în al ursitoarei har,
Dar a bogăției faimă este calpă și pe verso
nu va prinde prin ștanțare tot ce fi-va legendar.

Voi puteți să dați verdictul, așa cum vă este vrerea,
s-acuzați că Omenirea e bolnavă de sperjur
că v-a provocat la luptă și v-a renegat puterea
Luminând cu-a sa gândire tot ce ați decis obscur.

Tu, ce prins-ai în cătare aste slove înșirate,
te întreabă dacă Lumea la proces a câștigat!
Fă-ți interna analiză s-auzi inima cum bate,
de gândirea îți e vie ori căzută în păcat.

Nu privi înspre trecuturi în interna analiză
ci să cauți viitorul cu un gând ereditar!
Să topești cu-a ta Lumină a hotarului baliză,
pe oceanul Nemuririi tu să navighezi cu har.